

2. kapitola

Keď som dorazila na tanečný krúžok, dievčatá už mali polovicu rozcvičky za sebou. Počula som známu hudbu a hlas madam Florence, ktorá viedla hodinu a udeľovala pokyny k obvyklým natahovacím cvikom. Vbehla som do šatne a bleskovo si obliekla trikot a nohavice a obula topánky na džez. Zvyčajne som sa v šatni po príchode zo školy „preladila na tanečné náladu“, ako to nazývala madam Florence. Lenže dnes som bola taká rozlietaná, že som myslela jedine na to, ako sa musím ponáhľať.

„Mademoiselle Brownová, ideš neskoro,“ privítala ma madam Florence, keď som sa konečne vrátila do tanečnej sály. Po tom behu som dychčala ako lokomotíva, a aj keď bol studený jesenný deň, čelo i zátylok som mala úplne spotené.

Madam Florence si to hneď všimla a namrzene zdvihla obočie. „Máš unavené svaly,“ poznamenala. „Chvíľku si odpočiň, kým začneš s rozcvičkou.“

Poslušne som prikývla, pomaly som chodila dokola a snažila sa neprekázať ostatným dievčatám, ktoré sa rozcvičovali na druhej strane. Veľmi sa mi páčila tá veľká, tlmene osvetlená sála s bledoružovými stenami. Zdobili ju krásne reprodukcie Degasových baletiek. Upokojila som sa a postupne som sa dokázala sústrediť, ale aj tak mi trvalo skoro pätnásť minút, kým som mala natoľko pružné telo, aby som mohla tancovať.

„Ten tanec, kde máš sólo, sme už skúšali,“ informovala ma madam Florence. Hovorila so mnou chladným tónom, čo u nej nebývalo zvykom, a mne sa z toho úplne zvierala hrud'. Hrozne mi vadí, keď sa na mňa niekto hnevá. „Nemáme čas ho opako-